

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 31 stycznia 2013 r.

DOLIS/DEC-87/13/5963,5972,5976

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.) oraz art. 12 pkt 2, art. 22 i art. 23 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 23 ust. 4 pkt 2 oraz art. 31 i art. 33 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Pana M. C., o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 6 sierpnia 2012 r. (znak: DOLIS/DEC-736/12/48121,48126,48130) odmawiającą uwzględnienia wniosku w zakresie przetwarzania danych osobowych Pana M. C., przez A. S.A. Oddział w Polsce oraz umarzającą postępowanie w zakresie przetwarzania danych osobowych Pana M. C., przez I. Sp. z o.o., w sprawie skargi Pana M. C., na przetwarzanie jego danych osobowych przez A. S.A. Oddział w Polsce oraz I. Sp. z o.o.,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana M. C., zwanego dalej Skarżącym, na przetwarzanie jego danych osobowych przez A. S.A. Oddział w Polsce, zwaną dalej Spółką. Skarżący wskazał, że dnia [...] września 2010 r. zwrócił się do Spółki „z prośbą o przesłanie w formie pisemnej informacji jakim podmiotom moje [Skarżącego] dane osobowe zostały przekazane lub udostępnione”. Ponadto Skarżący zaznaczył w ww. wniosku: „Zastrzegam swoje dane osobowe i nie wyrażam zgody na przekazywanie ich innym podmiotom i osobom z wyjątkiem upoważnionych do tego organów państwowych [podkreślenie w oryginale – przyp. GIODO]. Równocześnie przypominam, że nie wyrażam zgody na jakiegokolwiek przetwarzanie moich danych osobowych w celach marketingowych, handlowych itp.” (kopia wniosku z dnia [...] września 2010 r. w aktach sprawy). Skarżący wskazał, że w dniu [...] października 2010 r. w rozmowie telefonicznej z przedstawicielem Spółki ponownie poprosił o przesłanie mu informacji na temat jego danych osobowych. Skarżący podniósł w skardze z dnia [...] listopada 2010r.: „Do dnia dzisiejszego nie otrzymałem, żadnej informacji dotyczącej przetwarzania i udostępniania moich danych osobowych”, dlatego wniósł „o interwencje w celu uzyskania informacji, gdzie i jakie moje dane zostały przekazane oraz czy moje dane osobowe są zastrzeżone i nie będą przetwarzane”.

W toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych (dalej – GIODO) ustalił, co następuje.

1. Spółka podała w piśmie z dnia [...] stycznia 2011 r. skierowanym do GIODO, że przetwarza dane osobowe Skarżącego w zakresie: imię i nazwisko, numer ewidencyjny PESEL, data urodzenia, płeć, narodowość, adres zameldowania, adres korespondencyjny, nr telefonu komórkowego, adres e-mail w zbiorze „Dane ubezpieczonych” od dnia [...] sierpnia 2008r. w celu przedstawienia oferty, zawarcia i realizacji umowy, oceny ryzyka ubezpieczeniowego lub przygotowania ofert usług ubezpieczeniowych w przyszłości na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 1, 2 i 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz.U. z 2002r. Nr 101, poz.926 ze zm.), zwanej dalej także ustawą. Wskazano, że obowiązek informacyjny wynikający z art. 24 ustawy został wykonany w dniu [...] sierpnia 2008 r. w toku rozmowy telefonicznej pracownika Biura Sprzedaży i Obsługi Klienta Spółki ze Skarżącym. Podano, że dnia [...] sierpnia 2010 r. Spółka przekazała dane Skarżącego „do firmy windykacyjnej I. Sp. z o.o. w związku ze zobowiązaniem za składkę ubezpieczeniową z polisy ubezpieczenia. W dniu [...] września 2010 r. Spółka przekazała firmie I. Sp. z o.o. informację o spłacie zadłużenia oraz zamknięciu sprawy”. Spółka wyjaśniła, że dnia [...] września 2010r. w książce pocztowej Spółki odnotowano otrzymanie przesyłki pocztowej od Skarżącego, lecz: „Pismu został niestety nadany błędny obieg korespondencji, w związku z czym Skarżący nie otrzymał odpowiedzi na nie”. Potwierdzono, że dnia [...] października 2010 r. miała miejsce wymieniona przez Skarżącego rozmowa telefoniczna, lecz: „Niestety pracownik Biura Sprzedaży i Obsługi Spółki nie wywiązał się należycie ze swoich obowiązków nie przekazując prośby Skarżącego do realizacji, za co został ukarany karą upomnienia”. Spółka wskazała, że w dniu [...] stycznia 2011 r. „udzieliła Skarżącemu odpowiedzi na jego zapytanie dotyczące przetwarzania jego danych osobowych, jednocześnie przepaszając za niedociągnięcia i brak odpowiedzi w terminie” (kopia w aktach sprawy). W odpowiedzi tej Spółka zawarła informacje, w jakim zakresie, w jakim zbiorze, od kiedy i na jakiej podstawie prawnej przetwarza dane osobowe Skarżącego, ponadto o obowiązku informacyjnym z art. 24 ustawy oraz udostępnieniu ww. danych – analogiczne z przedstawionymi powyżej, zawartymi w wyjaśnieniach udzielonych GIODO przez Spółkę. Jednocześnie Spółka zapewniła Skarżącego, że zgodnie z art. 32 ust. 1 pkt 8 ustawy „w związku z wolą wyrażoną w piśmie z dnia [...]09.2010 r. Pana dane osobowe przekazane Spółce nie będą przetwarzane w celach marketingowych i handlowych”. Potwierdzono „otrzymanie rezygnacji z Polisy nr [...], która wpłynęła do dnia [...]09.2010r., czyli w terminie określonym w art.28 ust 1 ustawy z dnia [22 maja – przyp. GI] 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych [Dz. U. Nr 124, poz.1152 ze zm. – przyp. GI]. Odpowiedzialność A. S.A. Oddział w Polsce [...] wynikająca z umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych dotycząca samochodu marki [...] o numerze nadwozia [...] zakończy się z dniem [...]06.2011 r.”.
2. Skarżący w piśmie z dnia [...] lutego 2011r. wskazał, że w dniu [...] stycznia 2011 r. otrzymał od Spółki list polecony nadany w dniu [...] stycznia 2011 r., zawierający informacje, komu zostały przekazane jego dane osobowe, „więc jakieś 140 dni od złożenia pisemnej prośby o udzielenie mi w/w informacji”, i w związku z tym podniósł, że Spółka nie wypełniła „w terminie i w sposób zrozumiały” obowiązku wynikającego z art. 33 ust. 1 i 2 ustawy

o ochronie danych osobowych. Równocześnie Skarżący zgłosił „ciężkie naruszenie” jego praw w zakresie przetwarzania jego danych osobowych w celach marketingowych i handlowych pomimo jego sprzeciwu, bo wraz z ww. listem poleconym przesłano mu „materiały reklamowe (marketingowe) w postaci skrobaczki do szyb samochodowych z logo [...], kamizelkę odblaskową z logo [...], a także ciśnieniomierz z logo [...]”. Odnosząc się do tego zarzutu, Spółka w piśmie z dnia [...] marca 2011r. ponownie wskazała, że zaprzestała przetwarzania danych osobowych Skarżącego w celach marketingowych równolegle z udzieleniem odpowiedzi na pismo z dnia [...] września 2010r. Wyjaśniono, że ww. przez Skarżącego przedmioty „znalazły się w korespondencji wyłącznie w ramach przeprosin za brak udzielenia odpowiedzi w terminie. Przesłanie przedmiotów, które w codziennym użytkowaniu pojazdu mogą wyłącznie zwiększyć bezpieczeństwo w ruchu drogowym, nie miały w żadnym razie celu marketingowego. Korespondencja nie zachęcała do nabywania produktów czy korzystania z usług Spółki”. Podkreślono, że „wysyłając ww. przedmioty intencją Spółki było tylko i wyłącznie przeproszenie Skarżącego za zaistniałą sytuację, a nie przetwarzanie jego danych osobowych w celu marketingowym i handlowym”.

3. W wyjaśnieniach z dnia [...] sierpnia 2011 r. Spółka wskazała, że przetwarza dane osobowe Skarżącego na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych w związku z art. 19 ust. 1 i art. 22 ust. 1 ww. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych oraz art. 819 i art. 442¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 ze zm.). Spółka podała, że zaprzestała przetwarzania danych osobowych Skarżącego w celu marketingowym w dniu [...] stycznia 2011 r., kiedy został odnotowany jego sprzeciw w tym zakresie. Ponadto wyjaśniono, że według pisma I. Sp. z o.o. z dnia [...] lipca 2011 r. podmiot ten zgodnie z umową o świadczenie usług windykacyjnych, zawartą w dniu [...] stycznia 2010 r. ze Spółką, zaprzestał przetwarzania danych osobowych Skarżącego w dniu [...] lutego 2011 r. poprzez ich usunięcie. Załączono pismo ww. firmy windykacyjnej do Spółki z dnia [...] lipca 2011 r., w którym wskazano, że „dane osobowe dłużnika [Skarżącego] zostały usunięte w dniu [...]02-2011, który to dzień nastąpił po rozliczeniu wynagrodzenia z tytułu prowadzenia sprawy i pakietu wierzytelności przekazanego dnia [...]08-2010 (...)” i w związku z tym „nie przetwarza danych osobowych przekazanych do A. S.A. do sprawy o numerze [...] na podstawie [ww.] Umowy”.
4. Po otrzymaniu pisma GIODO z dnia [...] października 2011 r. (znak: [...]), którym organ poinformował Skarżącego o ww. wyjaśnieniach Spółki, Skarżący pismem z dnia [...] października wniósł „Odwołanie”, prosząc o „ponowne rozpoznanie mojej sprawy dotyczącej niewłaściwego przetwarzania moich danych osobowych” przez Spółkę. Skarżący po raz kolejny podniósł zarzut nieudzielenia mu przez Spółkę odpowiedzi, w jaki sposób przetwarzane były jego dane osobowe, dodając: „Dopiero skarga do BGIODO zaskutkowałą odpowiedzią”. Nie zgodził się z wyjaśnieniem Spółki odnośnie do przesłania mu ww. materiałów reklamowych. Ponadto podniósł zarzut przekazania przez Spółkę jego danych osobowych firmie windykacyjnej, tj. (jak wskazał w piśmie z dnia [...] stycznia 2012 r.) I. Sp. z o.o.
5. Spółka w piśmie z dnia [...] lutego 2012 r. wyjaśniła, że dnia [...] sierpnia 2010 r. przekazała do ww. firmy windykacyjnej pocztą elektroniczną w formie pliku zabezpieczonego kryptograficznie następujące dane osobowe Skarżącego: imię i nazwisko, numer ewidencyjny PESEL, adres zameldowania, adres korespondencyjny, nr telefonu komórkowego w celu dochodzenia roszczeń z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w związku ze

zobowiązaniem Skarżącego do zapłaty składki ubezpieczenia należnej z umowy ubezpieczenia komunikacyjnego potwierdzonego polisą nr [...]. Powyższe nastąpiło na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 23 ust. 4 pkt 2 ustawy oraz umowy z dnia [...] stycznia 2010 r. o świadczenie usług windykacyjnych zawartej między ww. podmiotami (kopia umowy w aktach sprawy).

6. I. Sp. z o.o. w piśmie z dnia [...] lutego 2012 r. wyjaśniła, że pozyskała dane osobowe Skarżącego od Spółki dnia [...] sierpnia 2010 r. w związku z ww. umową. Wskazano, że podstawą prawną realizacji powyższego zlecenia był art. 95 § 1 i art. 734 § 1 Kodeksu cywilnego oraz art. 31 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, a celem przetwarzania danych osobowych Skarżącego uzyskanie zaspokojenia wierzytelności pieniężnej Spółki. Podano, że dnia [...] września 2010 r. I. Sp. z o.o. trwale usunęła dane osobowe Skarżącego z wszelkich systemów informatycznych w związku z realizacją postanowień umowy bądź na skutek decyzji administratora danych”. Po wezwaniu przez Generalnego Inspektora do wyjaśnienia rozbieżności w kwestii daty zaprzestania przetwarzania danych osobowych Skarżącego I. Sp. z o.o. wskazała, że jej pismo do Spółki z dnia [...] lipca 2011 r. (wymienione w przytoczonych wyżej wyjaśnieniach Spółki) „napisane zostało przez pracownika Departamentu Operacyjnego, który oszacował termin usunięcia danych osobowych na podstawie interpretacji zapisów umowy o świadczenie usług windykacyjnych z dnia [...] 01.2010 r. (...) w dniu [...] 09.2010 roku sprawa dotycząca Pana M. C. została zamknięta w naszym systemie informatycznym, tzn. zaprzestaliśmy aktywnego przetwarzania danych osobowych Skarżącego (nie było możliwości jakiegokolwiek modyfikacji). (...) dane osobowe Skarżącego zostały usunięte w dniu [...] 08.2011 r. Data ta wynika z końcowego rozliczenia, które odbywa się po zamknięciu wszystkich spraw w pakiecie, przez co należy rozumieć okres obsługi podstawowej, okres obsługi przedłużonej oraz okres na ewentualne reklamacje związane z rozliczeniem wynagrodzenia za świadczoną usługę (faktura korygująca)”.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wydał decyzję administracyjną z dnia 6 sierpnia 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-736/12/48121,48126,48130), mocą której odmówił uwzględnienia wniosku w zakresie przetwarzania danych osobowych Pana M. C., przez A. S.A. Oddział w Polsce oraz umorzył postępowanie w zakresie przetwarzania danych osobowych Pana M. C., przez I. Sp. z o.o., w sprawie skargi Pana M. C., na przetwarzanie jego danych osobowych przez A. S.A. Oddział w Polsce oraz I. Sp. z o.o.

W dniu [...] sierpnia 2012 r. (w ustawowym terminie) do Biura GIODO wpłynął wniosek Skarżącego o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej ww. decyzją w zakresie dotyczącym przetwarzania jego danych osobowych przez A. S.A. Skarżący wskazał, iż cyt.: „Odwołanie dotyczy części skargi, a mianowicie otrzymania materiałów reklamowych i marketingowych z nadrukiem [...] pomimo mojego [Skarżącego] jasnego sprzeciwu”. W ocenie Skarżącego cyt.: „(...) działania jakie podjęła firma A. S.A. mają jednoznaczny charakter działań marketingu bezpośredniego (...) tłumaczenia firmy A. S.A., że przedmioty reklamowe, które trafiły do mnie [Skarżącego] w przesyłce adresowanej rejestrowanej są kłamliwe i nie prawdziwe. W załączonym liście do przesyłki nie ma, ani słowa świadczącego o tym, że załączone materiały reklamowe są dla mnie [Skarżącego] prezentem i są formą przeprosin za zaistniałą sytuację”. Jednocześnie Skarżący poinformował, iż cyt.: „(...) zwróciłem się [Skarżący] o interpretację zaistniałej sytuacji (co to jest materiał reklamowy i czy użycie go w zaistniałej sytuacji miało charakter działań marketingowych) do Komisji Etyki Reklamy oraz Stowarzyszenia

Marketingu Bezpośredniego. (...) Informację prześlę w osobnej korespondencji niezwłocznie po otrzymaniu odpowiedzi od w/w”.

Po powtórny rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji Generalnego Inspektora z dnia 6 sierpnia 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-736/12/48121,48126,48130) jest prawidłowe.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ponownie rozważając kwestie przetwarzania danych osobowych Skarżącego przez A. S.A. Oddział w Polsce, wskazuje, że przedmiotem skargi Skarżący uczynił zarzuty: niedopełnienia w stosunku do niego obowiązku informacyjnego z art. 33 ustawy o ochronie danych osobowych, przetwarzania jego danych osobowych w celach marketingowych pomimo złożonego sprzeciwu w tym zakresie oraz udostępnienia jego danych osobowych firmie windykacyjnej.

Z materiału dowodowego sprawy wynika, że Skarżący pismem z dnia [...] września 2010 r. zwrócił się do Spółki „z prośbą o przesłanie w formie pisemnej informacji jakim podmiotom moje [Skarżącego] dane osobowe zostały przekazane lub udostępnione”, którą ponowił w rozmowie telefonicznej z przedstawicielem Spółki dnia [...] października 2010r. Spółka potwierdziła powyższe okoliczności, tłumacząc brak odpowiedzi zaniedbaniami pracownika. Po wszczęciu przez GODO niniejszego postępowania administracyjnego Spółka pismem z dnia [...] stycznia 2011 r. udzieliła Skarżącemu żądanych informacji. Skarżący potwierdził jego otrzymanie, ale po 140 dniach, czyli ze znacznym przekroczeniem ustawowego terminu.

W związku z powyższym powołać należy art. 33 ustawy o ochronie danych osobowych w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją dokonaną na mocy art. 1 pkt 7 ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o ochronie danych osobowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 229, poz. 1497), ponieważ art. 5 tej ustawy nakazuje do postępowań wszczętych i niezakończonych na podstawie ustawy o ochronie danych osobowych przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej (tj. przed dniem 7 marca 2011r.) stosować przepisy dotychczasowe, a niniejsza skarga wpłynęła do Biura GODO w dniu [...] listopada 2010 r.

Art. 33 ust. 1 ustawy stanowił, że na wniosek osoby, której dane dotyczą, administrator danych jest obowiązany, w terminie 30 dni, poinformować o przysługujących jej prawach oraz udzielić, odnośnie jej danych osobowych, informacji, o których mowa w art. 32 ust. 1 pkt 1-5a, a w szczególności podać w formie zrozumiałej: 1) jakie dane osobowe zawiera zbiór, 2) w jaki sposób zebrano dane, 3) w jakim celu i zakresie dane są przetwarzane, 4) w jakim zakresie oraz komu dane zostały udostępnione. Stosownie do ust. 2 tego przepisu na wniosek osoby, której dane dotyczą, informacji, o których mowa w ust. 1, udziela się na piśmie.

W doktrynie podnosi się: „art. 33 określa minimalną treść udzielanej zainteresowanemu przez administratora informacji (chyba że wniosek wyraźnie dotyczyć będzie węższego zakresu); dla uzyskania pełniejszych informacji, których maksymalne granice wyznacza art. 32 ust.1 pkt 1-5a, konieczne jest wyraźne zamieszczenie w jednostkowym wniosku konkretnych pytań” (J. Barta, P. Fajgielski, R. Markiewicz, „Ochrona danych osobowych. Komentarz”, 3.wydanie, Zakamycze 2004, s. 658). Wskazuje się, że: „Administrator powinien w ciągu 30 dni uczynić zadość żądaniu informacyjnemu. W przepisach brak określenia skutków przekroczenia tego terminu, co oznacza, że ma on charakter instrukcyjny (T.Szewc, *Publicznoprawna ochrona informacji*, Warszawa 2007,

s. 76)” (J.Barta, P.Fajgielski, R.Markiewicz, „Ochrona danych osobowych. Komentarz”, 5.wydanie, Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., Warszawa 2011, s. 611).

W ustalonym stanie faktycznym stwierdzić należy, że Spółka, wprawdzie z przekroczeniem terminu wskazanego w art. 33 ustawy o ochronie danych osobowych, jednak ostatecznie udzieliła Skarżącemu żądanych informacji dotyczących przetwarzania jego danych osobowych przez Spółkę, w szczególności odnośnie do ich udostępnienia. W tej sytuacji brak jest podstaw do wydania w tym zakresie decyzji administracyjnej nakazującej przywrócenie stanu zgodnego z prawem, skoro wskazany obowiązek informacyjny został przez Spółkę dopełniony.

Odnosząc się do zarzutów Skarżącego zawartych we wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy należy podkreślić, iż w zaskarżonej decyzji prawidłowo wskazano, że z materiału dowodowego sprawy wynika, że we wniosku z dnia [...] września 2010 r. Skarżący zaznaczył: „Równocześnie przypominam, że nie wyrażam zgody na jakiegokolwiek przetwarzanie moich danych osobowych w celach marketingowych, handlowych itp.”. Spółka w toku niniejszego postępowania wyjaśniła, że zaprzestała przetwarzania danych osobowych Skarżącego w celu marketingowym w dniu [...] stycznia 2011 r., kiedy został odnotowany ww. sprzeciw. Zarzut Skarżącego, że Spółka nie zastosowała się do ww. sprzeciwu, gdyż przesłała mu wraz z odpowiedzią z dnia [...] stycznia 2011 r. wymienione w stanie faktycznym decyzji materiały reklamowe, nie zasługuje na uwzględnienie. Generalny Inspektor uznał za wiarygodne wyjaśnienia Spółki, że przesłanie Skarżącemu ww. przedmiotów nastąpiło wyłącznie w zamiarze przeproszenia go za opóźnione udzielenie odpowiedzi na jego ww. wniosek, natomiast nie miało celu marketingowego, bo nie zachęcało do nabywania produktów czy korzystania z usług Spółki.

Ponownie wskazać należy, że na potwierdzenie powyższego stanowiska organu przybliżyć należy specyfikę informacji reklamowej. W doktrynie zgodnie podkreśla się, że istotą reklamy jest upowszechnianie informacji o towarach i usługach oraz zainteresowanie potencjalnego nabywcy i zachęcenie go do kupna oferowanych towarów lub usług. M. Sagan definiuje reklamę jako każdą wypowiedź, której celem jest chęć promocji towarów i usług, niezależnie od użytego nośnika. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 12 czerwca 1997 r. (sygn. akt I SA/Ka 192-193/97) orzekł: „Reklama to działania mające kształtować popyt poprzez poszerzenie wiedzy przyszłych nabywców o towarach w celu zachęcenia ich do nabywania towarów od tego właśnie, a nie innego podmiotu gospodarczego. (...) Reklama musi zawierać elementy wartościujące towar lub zachęcające do jego kupna, a za reklamę należy uznać wszystko, co zawiera informacje dodatkowe, które nie są niezbędne do zawarcia umowy”. W wyroku z dnia 8 kwietnia 1997 r. (sygn. akt SA/Ka 2976/95) NSA stwierdził, że: „Za reklamę należy także uznać działania, których celem jest kształtowanie popytu poprzez poszerzenie wiedzy przyszłych nabywców o towarach bądź usługach, ich cechach i przeznaczeniu w celu zachęcenia ich do nabywania towarów bądź usług od tego właśnie, a nie innego podmiotu gospodarczego”. Podkreślenia wymaga, że reklama ma nie tyle informować, co przekonywać do podjęcia określonych działań. Wskazanych powyżej cech nie można, wbrew opinii Skarżącego, przypisać kwestionowanym przez niego działaniom Spółki.

Jednocześnie Skarżący w swoim wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy wskazał, iż cyt.: „(...) zwróciłem się [Skarżący] o interpretację zaistniałej sytuacji (co to jest materiał reklamowy i czy użycie go w zaistniałej sytuacji miało charakter działań marketingowych) do Komisji Etyki Reklamy oraz Stowarzyszenia Marketingu Bezpośredniego. (...) Informację prześlę w osobnej korespondencji niezwłocznie po otrzymaniu odpowiedzi od w/w”. Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych pismem z dnia [...] października 2012 r. (znak: [...]) zwrócił się do Skarżącego

z prośbą o informację czy uzyskał on ww. opinię wraz z prośbą o przesłanie jej kopii. Z uwagi na brak odpowiedzi ze stron Skarżącego Generalny Inspektor rozpatrzył sprawę w oparciu o dotychczas zebrany materiał dowodowy.

Niezależnie od powyższego informacyjnie należy wskazać, że choć przedmiotem wniosku Skarżącego o ponowne rozpoznanie sprawy nie dotyczyły kwestie przetwarzania jego danych osobowych przez I. Sp. z o.o. Generalny Inspektor podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w pierwszej decyzji.

Odnosząc się do udostępnienia danych osobowych Skarżącego firmie windykacyjnej I. Sp. z o.o. przez Spółkę, podnieść należy, że udostępnianie jako forma przetwarzania danych osobowych (art. 7 pkt 2 ustawy) jest dopuszczalne przy zaistnieniu co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 23 ust. 1 ustawy, które co do zasady są równoprawne, m.in. gdy osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych (pkt 1), ale także gdy jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą (pkt 5). Za ww. prawnie usprawiedliwiony cel uważa się w szczególności dochodzenie roszczeń z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej (art. 23 ust. 4 pkt 2 ustawy). Zatem zgoda osoby, której dane dotyczą, nie tylko nie jest jedyną i wyłączną okolicznością czyniącą proces przetwarzania tych danych legalnym, ale również ustawa o ochronie danych osobowych nie daje żadnych podstaw ku temu, by traktować ją w sposób uprzywilejowany, jako przesłankę główną, podstawową (J.Barta, jw., Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., jw., s. 447).

W niniejszej sprawie udostępnienie danych osobowych Skarżącego firmie windykacyjnej nastąpiło w celu dochodzenia przez Spółkę roszczeń z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w związku ze zobowiązaniem Skarżącego do zapłaty składki ubezpieczenia należnej z umowy ubezpieczenia komunikacyjnego potwierdzonego polisą nr [...], co spełnia przesłankę z art. 23 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 23 ust. 4 pkt 2 ustawy. Przedmiot zawartej między ww. podmiotami umowy z dnia [...] stycznia 2010 r. o świadczenie usług windykacyjnych stanowi świadczenie przez I. Sp. z o.o. na rzecz Spółki usług w postaci prowadzenia postępowań windykacyjnych (§ 1 ust. 1). Spółka stosownie do § 2 umowy udzieliła firmie windykacyjnej pełnomocnictwa do dokonywania czynności faktycznych i prawnych niezbędnych do realizacji umowy. Zgodnie z § 6 umowy Spółka na podstawie art. 31 ustawy o ochronie danych osobowych powierzyła I. Sp. z o.o. przetwarzanie danych osobowych swoich dłużników w celu prowadzenia ww. czynności. Zakres powierzonych danych wynika z § 7 ust. 1 umowy: 1) oznaczenie dłużnika przez określenie jego imienia i nazwiska lub nazwy (firmy), dokładnego adresu oraz powszechnego numeru identyfikacyjnego (REGON lub PESEL), 2) oznaczenie umowy lub umów zawartych z dłużnikiem, 3) oznaczenie dokumentów stwierdzających zobowiązanie, 4) wysokość niezapłaconej sumy, 5) numer telefonu lub telefax dłużnika, 6) adres mailowy.

W myśl art. 31 ust. 1 ustawy administrator danych może powierzyć innemu podmiotowi, w drodze umowy zawartej na piśmie, przetwarzanie danych. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, może przetwarzać dane wyłącznie w zakresie i celu przewidzianym w umowie (ust. 2). Podmiot, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany przed rozpoczęciem przetwarzania danych podjąć środki zabezpieczające zbiór danych, o których mowa w art. 36-39, oraz spełnić wymagania określone w przepisach, o których mowa w art. 39a. W zakresie przestrzegania tych przepisów podmiot ponosi odpowiedzialność jak administrator danych (ust. 3). W przypadkach, o których mowa w ust. 1-3, odpowiedzialność za przestrzeganie przepisów niniejszej ustawy spoczywa na administratorze

danych, co nie wyłącza odpowiedzialności podmiotu, który zawarł umowę, za przetwarzanie danych niezgodnie z tą umową (ust. 4).

W ocenie Generalnego Inspektora wskazana umowa o świadczenie usług windykacyjnych wypełniała przesłanki z art. 31 ust. 1 ustawy, bo została zawarta w formie pisemnej oraz określała zakres i cel powierzonych do przetwarzania danych. Podkreślenia wymaga, że powierzenie to nie nakładało na Spółkę obowiązku uzyskiwania odrębnej zgody Skarżącego na udostępnienie jego danych osobowych I. Sp. z o.o., gdyż uprawnienie administratora danych (Spółki) do podejmowania tych czynności wynikało art. 31 ustawy.

Z materiału dowodowego sprawy wynika, że w dniu [...] września 2010 r. Spółka przekazała I. Sp. z o.o. informację o spłacie zadłużenia oraz zamknięciu sprawy, w konsekwencji czego w dniu [...] września 2010 r. sprawa dotycząca Skarżącego została zamknięta w systemie informatycznym I. Sp. z o.o., która zaprzestała aktywnego przetwarzania jego danych, a ostatecznie usunęła je w dniu [...] sierpnia 2011 r. po końcowym rozliczeniu.

Mając na uwadze, że I. Sp. z o.o. nie przetwarza aktualnie danych osobowych Skarżącego pozyskanych od Spółki, postępowanie administracyjne prowadzone przez Generalnego Inspektora w tym zakresie należy umorzyć.

W myśl art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98 poz. 1071 ze zm.), gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania. Z tego przepisu wynika, że postępowanie administracyjne nie może toczyć się w sytuacji, gdy w jego toku przestał istnieć jego przedmiot lub nie istniał on już przed wszczęciem postępowania. W doktrynie wskazuje się: „Bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o której stanowi art. 105 § 1 kpa, oznacza, że brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a wobec tego nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Przesłanka umorzenia postępowania może istnieć jeszcze przed wszczęciem postępowania, co zostanie ujawnione dopiero w toczącym się postępowaniu, może ona powstać także w czasie trwania postępowania, a więc w sprawie już zawisłej przed organem administracyjnym (B. Adamiak, J.Borkowski, „Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, C.H. Beck”, Warszawa 2005, s. 485). Ustalenie przez organ publiczny powyższej przesłanki zobowiązuje go, jak podkreśla się w doktrynie i orzecznictwie, do umorzenia postępowania, bo nie ma wtedy podstaw do rozstrzygnięcia sprawy co do istoty, a dalsze prowadzenie wówczas postępowania stanowiłoby o jego wadliwości, mającej istotny wpływ na wynik sprawy.

Po dokonaniu ponownej analizy materiału dowodowego zebranego w sprawie oraz w tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w decyzji administracyjnej z dnia 6 sierpnia 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-736/12/48121,48126, 48130).

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro GIODO, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).